

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/849/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217404
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Duditš
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217404.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Duditša a sudkýň Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Evy Feťkovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 6C/117/2012-156 zo dňa 26. augusta 2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania žalovanému proti žalobcovi n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobný návrh a zároveň návrh žalobcu na prerušenie konania. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Podanou žalobou sa žalobca domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená tvrdeným nesprávnym úradným postupom v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Spišská Nová Ves, v ktorých žalobca vystupoval ako oprávnený. Podľa žalobcu k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť tým spôsobom, že súd prvého stupňa v jednotlivých exekučných konaniach:

- zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS),
- rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZZP),
- rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP),
- rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené ZE).

Uznesením č.k. 6C/117/2012-7 zo dňa 09.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2012 súd prvého stupňa spojil na spoločné konanie vecí vedené pod sp.zn. 6C/117/2012, 6C/130/2012, 6C/141/2012, 6C/145/2012, 6C/146/2012, 6C/150/2012, 6C/162/2012, 6C/170/2012, 6C/180/2012, 6C/187/2012, 6C/261/2012, 6C/263/2012, 6C/274/2012, 6C/306/2012, 6C/312/2012, 6C/313/2012, 6C/316/2012, 6C/326/2012 s tým, že spoločné konanie bude vedené pod sp.zn. 6C/117/2012.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k podaným žalobám poukazoval na to, že v jednotlivých žalobách sa vyskytuje viacero nedostatkov, napr. že sú zmätočné v označení povinného, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní. Čo sa týka žalobcom uvádzaných prieťahov v konaní, poukazoval na to, že „žiadosti o informáciu o stave konania“ nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu prieťahov a k ich účinnému odstráneniu. Všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní. Túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Ďalej poukazoval na to, že dňa 23.04.2012 mu boli doručené žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pritom už dňa 27.09.2012 boli súdu doručené žalobné návrhy a teda žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr, a preto ide o predčasne uplatnený nárok na súde.

Na pojednávanie vo veci určené na dňa 26.8.2014 sa účastníci nedostavili, doručenie predvolania bolo u oboch účastníkov preukázané a lehota na prípravu na pojednávanie bola zachovaná. Účastníci svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnili, pričom žalobca žiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a zároveň podal návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach sp zn. 5NcC/41/2012. Vzhľadom na skutočnosť, že súd o rovnakom návrhu žalobcu na prerušenie konania rozhodol uznesením sp.zn. 6C/117/2012-69 zo dňa 21.05.2013, nepovažoval žalobcom uvedený dôvod za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania poukazujúc na ustanovenie § 119 O.s.p. a v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti účastníkov konania.

Podaním to dňa 21.08.2014 žalobca opätovne podal návrh na prerušenie konania z rovnakých dôvodov ako jeho predošlom podaní zo dňa 30.04.2013. K návrhu pripojil kópiu sťažnosti na porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovore o ochrane ľudských práv základných slobôd.

O uvedenej námietke zaujatosti uplatnenej žalobcom už v žalobnom návrhu právoplatne rozhodol nadriadený súd, ktorý sa zaoberal podrobne všetkými dôvodmi uvádzanými žalobcom, pre ktoré žiadal vylúčenie sudcov súdu prvého stupňa. Rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5NcC/41/2012 je tak viazaný súd, ale aj účastníci konania. Ústavná sťažnosť nezakladá konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa návrh žalobcu na prerušenie konania opätovne zamietol.

Súd prvého stupňa právne postupoval podľa ust. § 3, 5, 6, 9, 15, 17 a 19 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 41 a § 44 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „EP“) a § 45 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZRK“) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Súd prvého stupňa sa oboznámil v tomto spoločnom konaní s jednotlivými exekučnými spismi Okresného súdu Spišská Nová Ves, v ktorých bol nesprávny úradný postup namietaný. Exekučnými titulmi v prevažnej väčšine boli rozhodcovské rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu, v troch prípadoch bola exekučným titulom notárska zápisnica a v jednom prípade platobný rozkaz. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že námietka žalovaného poukazujúca na nedostatky žalobných návrhov nie je dôvodná, pretože žalobca správne označil účastníkov konania, opísal skutočnosti, na základe ktorých uplatnil svoj nárok, označil dôkazy a uviedol, čoho sa domáha, a preto postup v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p. považoval za nedôvodný. Rovnako sa súd prvého stupňa vysporiadal s uplatnenou námietkou premičania uplatneného nároku žalobcu zo strany žalovaného a dospel k záveru, že k premičaniu žalobcom uplatneného nároku nedošlo.

V konaniach sp.zn. 6C/150/2012, 6C/162/2012, 6C/187/2012, žalobca namietal nesprávny úradný postup spočívajúci v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a v konaniach vedených pôvodne pod sp.zn. 6C/117/2012, 6C/316/2012, 6C/326/2012 nerozhodnutím o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej 15-dňovej lehote. V daných veciach 3-ročná premičacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žalobcovi resp. jeho právnomu zástupcovi v exekučných konaniach, keďže až vtedy sa žalobca mohol dozvedieť o škode, ku ktorej malo dôjsť práve rozhodnutiami o zamietnutí žiadostí súdneho exekútora. Z exekučných spisov pripojených k uvedeným konaniam pritom bolo zistené, že o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo

rozhodnuté tunajším súdom ako súdom exekučným v priebehu roka 2009, 2010 a 2011, kedy aj boli rozhodnutia doručované právnemu zástupcovi oprávneného. Žalobné návrhy boli žalobcom na tunajšom súde podané dňa 27.9.2012, t.j. vo všetkých uvedených veciach v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby.

V konaniach (NP) pôvodne vedených pod sp.zn. 6C/130/2012, 6C/261/2012, 6C/263/2012, 6C/274/2012, 6C/306/2012 a 6C/313/2012, v ktorých žalobca namietal nesprávny úradný postup spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, premlčacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia uznesenia tunajšieho súdu právemu zástupcovi oprávneného. Uznesenia boli doručené v priebehu roka 2009 (15.10., 30.10.) a 2010, t.j. vo všetkých uvedených veciach v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby.

V konaniach (ZE) sp.zn. 6C/141/2012, 6C/145/2012, 6C/146/2012, 6C/170/2012, 6C/180/2012 a 6C/312/2012, v ktorých žalobca namietal neskoré rozhodnutie o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora, premlčacia doba začala plynúť od doručenia rozhodnutia exekučného súdu o zmene súdneho exekútora žalobcovi, resp. od doručenia rozhodnutia o zamietnutí tohto návrhu právemu zástupcovi žalobcu, v konaniach bolo rozhodnuté v roku 2011 a teda aj v týchto prípadoch žalobný návrh bol podaný včas.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle § 3 zákona č. 514/2003 Z.z. je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa štát nemôže zbaviť a za splnenia vyššie uvedených podmienok za túto škodu zodpovedá. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť pritom splnené všetky zákonom požadované podmienky súčasne.

Podľa žalobcu k nesprávne úradnému postupu vo veciach, ktoré boli tunajším súdom spojené a sú vedené pod sp.zn. 6C/117/2012 malo dôjsť tým, že súd prvého stupňa v exekučných konaniach, v ktorých žalobca mal procesné postavenie oprávneného:

1. zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS).
2. rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote určenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NZP)
3. vydal poverenie na vykonanie exekúcie po 15-dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NP)
4. rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku (ZE).

V konaniach (ISTINA RS) vedených pôvodne pod sp.zn. 6C/150/2012, 6C/162/2012, 6C/187/2012, žalobca namietal, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Žalobca poukázal na to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preskúmaval exekučný titul nad rámec právomoci zverenej exekučnému súdu tým, že preskúmaval skutkový stav veci a konal tak, akoby sám rozhodoval vo veci samej, čím vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok.

Z oboznámených exekučných spisov pripojených k vyššie uvedeným konaniam bolo zistené, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté. V prvom prípade po zrušení uznesenia odvolacím súdom, bolo v časti uplatneného vydané poverenie. Vo všetkých uvedených veciach exekučným titulom boli rozsudky rozhodcovského súdu, v troch prípadoch notárska zápisnica a v jednom prípade platobný rozkaz. Vo všetkých prípadoch právny vzťah medzi oprávneným a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah a to, či už na základe predložených úverových zmlúv resp. aj na základe skutočností uvedených v odôvodneniach exekučných titulov. Poukazujúc na ustanovenie § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z., v daných prípadoch exekučný súd je nie len oprávnený, ale aj povinný a to v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania t.j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu, t.j. rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti poukázal napr. na rozhodnutia NS SR sp.zn. 5Cdo 439/2012, sp.zn. 6Cdo 290/2012, či Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 278/2013, sp.zn. IV.ÚS 55/2011. Preto dospel k záveru, že posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania tak nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Okrem toho, že exekučný súd mal nielen oprávnenie, ale aj povinnosť preskúmať exekučný

titul - rozhodcovský rozsudok, súd prvého stupňa uviedol, že v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu, t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože otázka nezákonnosti rozhodnutia nemôže byť riešená ako predbežná otázka v konaní o náhradu škody. O nezákonnosti rozhodnutia musí byť rozhodnuté príslušným súdom, ktorý rozhodnutie zruší alebo zmení a takéto rozhodnutie je pre rozhodovanie v konaní o náhrade škody záväzná. Oboznámením sa s exekučnými spismi, pripojenými k vyššie uvedeným konaniam, mal súd prvého stupňa za preukázané, že ani jedno rozhodnutie Okresného súdu Spišská Nová Ves ako súdu exekučného o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené, resp. zmenené pre nezákonnosť.

Súd prvého stupňa mal tiež za to, že rozhodnutím exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevykonalosti istiny a jej príslušenstva, o ktorých už rozhodoval rozhodcovský súd.

Dodal, že pokiaľ aj nedošlo k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli v exekučných konaniach exekučnými titulmi a na základe ktorých nedošlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie postupom podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, žalobca má právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom, ktorý v občianskom súdnom konaní posúdi dôvod, pre ktorý rozhodcovský rozsudok nemôže byť exekučným titulom. Napr. v prípade, že rozhodcovský súd rozhodoval na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nemôže založiť prekážku res iudicata a to z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku a teda o takomto nároku môže byť znova rozhodnuté všeobecným súdom. V konečnom dôsledku podotkol, že je známe, že súdom prvého stupňa sú vedené konania, v ktorých je uplatnený nárok zo zmienek vystavených práve žalobcom v tomto konaní. Zmenky žalobca postúpil na iný subjekt a pritom sa jedná sa o zmenky vystavené na zabezpečenie pohľadávok z úverových zmlúv uzavretých so žalobcom, o nárokoch ktorých už bolo taktiež rozhodnuté rozhodcovským súdom a taktiež už boli tunajším súdom vedené exekučné konania v týchto veciach. Žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj v týchto prípadoch boli prevažne zamietnuté.

Okrem toho, že exekučný súd mal oprávnenie preskúmať exekučný titul súd prvého stupňa uviedol, že v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Oboznámením sa s exekučnými spismi, pripojenými k vyššie uvedeným konaniam, bolo totiž zistené, že ani jedno rozhodnutie súdu prvého stupňa ako súdu exekučného o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené resp. zmenené pre nezákonnosť. Žalobca ako oprávnený ani nevyužil svoje právo na podanie mimoriadnych opravných prostriedkov.

K rozhodnutiu súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NZP), žalobca uviedol ako dôvod náhrady škody a nemajetkovej ujmy v konaniach vedených pôvodne pod sp.zn. 6C/117/2012, 6C/316/2012 a 6C/326/2012. Oboznámením sa s exekučnými spismi pripojenými k uvedeným veciam bolo preukázané, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté a k zamietnutiu žiadosti došlo v zákonnej lehote. V prvom prípade oprávnený odvolanie zobrať späť a v ďalších dvoch exekučných konaniach odvolanie nebolo podané. Okrem toho súd mal za to, že podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zákonná 15-dňová lehota platí v prípadoch, kedy exekučný súd vo veci vydá poverenie na vykonanie exekúcie a teda nie v prípadoch zamietnutia žiadosti súdneho exekútora, ako to bolo vo všetkých vyššie uvádzaných prípadoch. V súvislosti s tým poukázal na tú skutočnosť, že v uvedených veciach exekučnými titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, kde súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu sa zaoberal aj zmluvami o úvere a všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobcu a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy. Uvedené teda neposudzoval súd prvého stupňa len podľa ustanovení Exekučného poriadku, ale aj zákona č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní, zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č. 93/13/EHS.

V súvislosti s namietanými skutočnosťami uvádzanými žalobcom v žalobnom návrhu pokiaľ sa týka oneskoreného rozhodnutia tunajšieho súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie

uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovalo prietahy v daným exekučných konaniach a teda nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti tunajšieho súdu v uvedených veciach. V žalobnom návrhu žalobca uviedol, že vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučných konaniach a uviedol konkrétne žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti na prietahy v konaní, ktoré boli z jeho strany podané na tunajšom súde.

Odpovede na sťažnosti žalobcu na prietahy v konaní, sťažnosti žalobcu boli vyhodnotené v celom rozsahu ako neopodstatnené. V konaní teda bolo preukázané, že pri vybavovaní sťažnosti žalobcu na prietahy v exekučných konaniach vedených tunajším súdom neboli zo strany vedenia tunajšieho súdu konštatované prietahy v konaní (Spr. č. 22/2010, č. 34/2010 a č. 12/2011).

Súd prvého stupňa v súvislosti s prietahmi v exekučných konaniach, na ktoré poukazuje žalobca a ku ktorým malo dôjsť neskorým rozhodnutím exekučného súdu, poukázal na článok 48 ods. 2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného článku na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR., a preto súd prvého stupňa nemá právomoc konštatovať prietahy v súdnom konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a to nepredloženie rozhodnutia príslušného orgánu o existencii prietahov v daných exekučných konaniach a neprávomoc tunajšieho súdu na rozhodnutie o prietahoch, mal súd prvého stupňa za to, že v uvedených veciach nebol zo strany žalobcu preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a v tomto smere teda žalobca neunesol dôkazné bremeno.

K hore uvedenému záveru dospel súd prvého stupňa aj pokiaľ sa týka konaní (NP) pôvodne vedených pod sp.zn. 6C/130/2012, 6C/261/2012, 6C/263/2012, 6C/274/2012, 6C/306/2012, 6C/313/2012, v ktorých žalobca namietal nesprávny úradný postup spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, súd vydal poverenie až po doručení zmluvy o úvere a po čiastočnom zamietnutí žiadosti o udelení poverenia. Zmluvy o úvere boli predložené až na urgencie a po námietke, že ide o právne neopodstatnenú žiadosť, ktorá nemá oporu v zákone.

V konaniach (ZE) pôvodne vedených pod sp.zn. 6C/141/2012, 6C/145/2012, 6C/146/2012, 6C/170/2012, 6C/180/2012 a 6C/312/2012, k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu malo podľa žalobcu dôjsť tým, že súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase t.j. do 30-tich dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora. Zo spisov bolo zistené, že po podaní návrhu na zmenu exekútora bola exekučným súdom zaslaná pôvodnému exekútorovi žiadosť na vyjadrenie spolu so žiadosťou o vyčíslenie trov a predloženie exekučného spisu. V konaní 6C/312/2012 bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, kde súd návrhu na zmenu exekútora vyhovel a v ostatných bola exekučným titulom notárska zápisnica, ktorú za povinného podpísal splnomocnený zástupca Mgr. T. Kušníra, ten bol splnomocnený na základe plnomocenstva, ktoré bolo súčasťou zmluvy o úvere a zároveň bol splnomocnený na zastupovanie oprávneným. Súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil a návrh na zmenu exekútora zamietol. Súd poukázal na už uvedené skutočnosti týkajúce sa vytýkaných prietahov v exekučných konaniach, kedy všeobecný súd nemá právomoc na posudzovanie existencie prietahov. Aj v tomto prípade teda žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal existenciu nečinnosti resp. prietahov pri rozhodovaní o jeho návrhu na zmenu exekútora v exekučnom konaní. Zo sťažností podaných žalobcom na prietahy v exekučných konaniach zo dňa 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011 sa v prípade jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora nemohla týkať ani jedna sťažnosť, keďže návrh na zmenu súdneho exekútora bol podaný dňa 22.11.2010, 18.11.2010. Podľa oboznámených Spr. však všetky sťažnosti žalobcu na prietahy v exekučných konaniach vedených tunajším súdom boli považované za neopodstatnené.

Poukajúc na vyššie uvedené skutočnosti súd prvého stupňa konštatoval, že zo strany žalobcu nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu. Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobcu nebola preukázaná už prvá z vyššie uvedených podmienok. Súd preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu, jeho návrh v celom rozsahu zamietol.

Pokiaľ sa týka žalobcom uplatnenej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu bol predložený listinný dôkaz - znalecký posudok č. 1/2014 týkajúci sa výšky majetkovej škody požadovanej žalobcom. Z dôvodu, že v konaní nebol preukázaný prvý z predpokladov priznania náhrady škody a to nesprávny úradný postup exekučného súdu v exekučných veciach, súd už z dôvodu hospodárnosti konania nevykonal ďalšie dokazovanie na preukázanie škody a nemajetkovej ujmy, ktorú si žalobca v konaní uplatnil.

Žalobca vo svojom žalobnom petite žiadal najprv o veci rozhodnúť tzv. medzitimným rozsudkom (§ 152 ods. 2 O.s.p.). K tomu súd prvého stupňa uviedol, že ak je tu dôvod pre postup podľa § 152 ods. 2 O.s.p., súd môže vydať medzitimný rozsudok aj bez návrhu účastníka konania. Ak súd takémuto návrhu účastníka konania na vydanie medzitimného rozsudku nevyhoví, nevydáva o tom zvlášť rozhodnutie a s týmto návrhom sa ani nemusí vyporiadať v odôvodnení rozhodnutia o veci samej.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa na pojednávaní konanom dňa 26.8.2014 podľa citovaného ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že ich náhradu priznal žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná. Žalovaná si uplatnila nárok na náhradu trov konania v jej písomnom vyjadrení. V zákonom stanovenej lehote ale trovy nevyčíslila a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplývali. V prípade, že zo spisu výška náhrady trov nevyplýva je súd oprávnený namiesto vyhláseného výroku o priznaní trov konania zmeniť tento výrok a účastníkovi náhradu trov nepriznať.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca (ďalej len „odvolateľ“) z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ O. s. p. a podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/ a f/ O.s.p. Navrhoval, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odvolateľ namietal postup súdu prvého stupňa, ktorý vec prejednal v neprítomnosti účastníkov konania s odôvodnením, že žalobca sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Odvolateľ tvrdí, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spojené s označenými dôvodmi, preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a ak tak spravil, odňal žalobcovi právo na konanie pred súdom. Obsahom žiadosti o zrušenie pojednávania bola námietka, že konajúci sudca je vylúčený, pričom poukázal na to, že Krajský súd v Trnave svojím rozhodnutím v právne a skutkovo zhodnej veci vylúčil všetkých sudcov z rozhodovania a vec prikázal na prejednanie inému súdu a rovnako rozhodovali Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove. Za týchto okolností neobstojí názor Krajského súdu v Košiciach vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, a preto ústne pojednávanie nemalo byť vykonané. Žalobca pritom trval na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, avšak iba na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Ďalej žalobca namietal, že sa nemohol vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, ani k dôkazom ktoré súd vykonal. Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa právo na kontradiktórne konanie, ktoré bolo v tejto veci porušené. Konajúci súd neumožnil žalobcovi vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam vecí. Žalobca ďalej namietal, že nebolo možné vo veci rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, pretože tým došlo k porušeniu práva žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Dodal, že ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p.

Pokiaľ sa týka majetkovej škody namietal odvolateľ názor súdu prvého stupňa o jej nedôvodnosti, pretože konajúci súd ignoroval tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá mu vznikla z titulu udržiavania správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje, a preto je v tejto časti rozhodnutie súdu nepreskúmateľné. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Konajúci súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offio, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Pokiaľ sa týka nemajetkovej ujmy, súd prvého stupňa nevyšetřil, prečo nekonštatoval, že

došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočného priet'ahu. Ak sám konajúci súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase, mal konštatovať porušenie práva a priznať nemajetkovú ujmu žalobcovi.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. preskúmal rozsudok spolu s konaním ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

Odvolací súd predovšetkým považuje za potrebné uviesť, že prevažná väčšina odvolacích námietok žalobcu je irelevantná vo vzťahu k napadnutému rozsudku. Odvolateľ v odvolaní uvádza námietky, ktoré žiadnym spôsobom nekorešponujú priebehu konania vo veci samej a dôvodom, pre ktoré súd žalobu zamietol.

Takýmito irelevantnými námietkami sú námietka vo vzťahu k skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie, námietka skutočnosti, že žalovaný sa vo veci nevyjadril napriek výzve súdu a doručenému žalobnému návrhu a námietky vo vzťahu k posúdeniu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Z obsahu spisu vyplýva, že vo veci bolo nariadené ústne pojednávanie na deň 26. 08. 2014 (čl. 154-155 spisu), ktorého sa účastníci konania nezúčastnili. K námietke žalobcu proti neodročeniu pojednávania sa odvolací súd vyjadrí v ďalšej časti tohto odôvodnenia. Keďže však ústne pojednávanie vo veci bolo nariadené a bolo vykonané, je odvolacia námietka žalobcu o neuskutočnení ústneho pojednávania irelevantná.

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalovaný sa k žalobe podrobne vyjadril písomným podaním zo dňa 04. 02. 2013 (č.l. 33 a nasl. spisu). Preto odvolacia námietka vo vzťahu k možnosti rozhodnutia rozsudku pre zmeškanie je neopodstatnená. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu 14. 02. 2013.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

V prejednávanej veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu dňa 26. 08. 2014, keďže bola zachovaná aj lehota na prípravu pojednávania v zmysle ust. § 115 ods. 2 O.s.p. Na tomto pojednávaní súd prvého stupňa oboznámil výsledky prípravy pojednávania a vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov v zmysle ust. § 129 ods. 1 O.s.p. ich prečítaním (č.l. 155 spisu).

Pokiaľ žalobca namietal, že nemal možnosť sa vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tohto práva sa vzdal sám tým, že sa nedostavil na pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na tomto pojednávaní bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a pokiaľ by sa žalobca bol tohto pojednávania zúčastnil, mal možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejmé, že zásada kontradiktórnosti konania ani právo žalobcu na súdnu ochranu porušené neboli.

Irelevantná je odvolacia námietka žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní za splnenia podmienok v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako bolo uvedené vyššie.

Odvolacie námietky žalobcu vo vzťahu k posudzovaniu výšky škody a nemajetkovej ujmy sú teda rovnako bezpredmetné a nemajú žiaden vzťah k napadnutému rozsudku.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Odvolateľ namieta, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd vec prejednal v jeho neprítomnosti hoci na to neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a navyše vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti konať pred súdom dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci na to nie sú splnené predpoklady uvedené v ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Predpokladom pre prejednanie a rozhodnutie veci v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, na ktoré sa tento nedostaví ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie.

Podľa § 115 ods. 2 O.s.p. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Podľa § 119 ods. 1 O.s.p. pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Z obsahu spisu vyplýva, že účastníci konania boli predvolaní na pojednávanie nariadené na deň 26.08.2014 písomne, pričom právnemu zástupcovi žalobcu aj žalovanému bolo predvolanie doručené dňa 07.08.2014, čím bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nepochybne vyplýva, že súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania (uznesenie č.k. 6C/117/2012-65 z 21.05.2013) s tým, že Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 6Co/221/2013-83 z 3.12.2013 ho potvrdil. Išlo o návrh s rovnakým obsahom, ako v žiadosti o zrušenie pojednávania z 27.03.2014.

Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 26.08.2014 (č.l. 155 spisu) vyplýva, že konajúci súd skonštatoval, že o rovnakom návrhu žalobcu už bolo rozhodnuté, preto posúdil návrh na zrušenie pojednávania, resp. na jeho odročenie tak, že nespĺňa požiadavku ustanovenú v § 119 O.s.p.

Odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa správne uviedol, že o námietke zaujatosti uplatnenej žalobcom už v žalobnom návrhu nadriadený súd právoplatne rozhodol uznesením č.k. 13NcC 29/2014-140 zo dňa 14.7.2014 tak, že JUDr. Mária Blahovská nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp.zn. 6C/117/2012.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žiadosť o odročenie pojednávania, označená ako návrh na zrušenie pojednávania neobsahuje dôvody, pre ktoré by bolo potrebné nariadené pojednávanie odročiť, keďže vo veci nerozhodoval vylúčený sudca.

Preto odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. vo veci nie je daný, pretože o vylúčení bolo rozhodnuté právoplatným rozhodnutím nadriadeného súdu, ktorým je súd viazaný.

Odvolací súd dáva do pozornosti aj uznesenie NS SR z 31.5.2011 sp.zn. 3Nc 14/2010, v zmysle ktorého dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo, a ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobkyne) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktorého hoci boli tvrdené, súd nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosť a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Žalobca v odvolaní neoznačil dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný, preto ani tento tvrdený dovolací dôvod nie je daný.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle zák. 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobcovi tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v jednotlivých exekučných konaniach vedených na tomto súde resp. prípadne nezákonným rozhodnutím vydaným v týchto konaniach, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím, aj s poukazom na príslušné právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a je preto nenáležitá námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti záverov súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Vzhľadom na správny záver súdu, že v danom prípade nie je daný základ nároku, nebolo povinnosťou súdu skúmať výšku škody a nemajetkovej ujmy a vykonávať v tomto smere dokazovanie. Nenáležitá je preto odvolacia námietka žalobcov o nepreskúmateľnosti rozhodnutia v časti náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ako aj všetky ostatné odvolacie námietky týkajúce sa tejto otázky. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uviedol z akého dôvodu sa nezaoberal samotnou výškou škody, či nemajetkovej ujmy a v tomto smere nie je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, nakoľko zodpovedá ust. § 157 ods. 2 O.s.p.

Odvolací súd je teda toho názoru, že súd prvého stupňa riadne a úplne zistil skutkový stav veci, tento zistený skutkový stav podriadil pod relevantné ustanovenia hmotného práva, ktoré na danú vec správne aplikoval a interpretoval.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobcu nedôvodné, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p., vrátane výroku o trovách konania účastníkov.

Vecne správne je aj rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, keďže dôvod, pre ktorý žalobca o prerušenie konania žiadal nebol daný. V tomto smere poukazuje odvolací súd na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Keďže trovy odvolacieho konania si žalovaný neuplatnil, odvolací súd žalovanému náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal (§ 151 ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.